

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๗/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๓๐/๒๕๖๓

วันที่ ๑๓ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { พันจ่าอากาศเอก อนันต์ คำสัตย์ ผู้ร้อง
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ ๑
ผู้ตรวจการแผ่นดิน ที่ ๒
คณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ ๓ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง พันจ่าอากาศเอก อนันต์ คำสัตย์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า พันจ่าอากาศเอก อนันต์ คำสัตย์ (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าผู้ร้องเคยรับราชการทหาร สังกัดกองทัพอากาศ โดยขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการ ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร ต่อมาผู้ร้องลาออกจากราชการทหารเพื่อบรรจุและแต่งตั้ง เป็นพนักงานส่วนตำบล ตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทำดินดำเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๐ โดยกรมการปกครอง (ในขณะนั้น) ไม่รับโอนเงินเดือน อายุราชการ หรือสิทธิอันใดให้ และไม่มีสิทธิ ได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ เนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้บัญญัติให้พนักงานส่วนตำบลเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ปัจจุบัน ผู้ร้องดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลวังขอนขว้าง ต่อมามีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ

- ๒ -

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ โดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป พระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้พนักงานส่วนตำบลเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น และให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้ออกจากราชการไปแล้ว ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการ ต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนที่หลังได้ และให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นโดยอนุโลม ผู้ร้องมีหนังสือถึงกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (ผู้ถูกร้องที่ ๑) เพื่อขอฟื้นฟูสิทธิให้นับเวลาราชการต่อเนื่องได้ แต่ไม่ได้รับการแจ้งผล ผู้ร้องมีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน (ผู้ถูกร้องที่ ๒) กรณีผู้ถูกร้องที่ ๑ ไม่แจ้งผลการพิจารณาเรื่องดังกล่าวภายในเวลาอันรวดเร็ว พร้อมทั้งขอให้ผู้ถูกร้องที่ ๒ มีความเห็นและขอเสนอแนะให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องหรือเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลปกครองเพื่อพิจารณาวินิจฉัยต่อไป ภายหลังผู้ถูกร้องที่ ๑ มีหนังสือแจ้งผลแก่ผู้ร้องว่าประกาศรับสมัครสอบแข่งขันเพื่อบรรจุและแต่งตั้งเป็นพนักงานส่วนตำบลประจำปี ๒๕๔๐ เป็นคำสั่งทางปกครองทั่วไปที่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่สามารถเพิกถอนคำสั่งทางปกครองดังกล่าวได้ และผู้ร้องไม่ได้รับความเสียหายจากประกาศฉบับดังกล่าว ผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ อ้างความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีจที่ ๓๕๐/๒๕๕๓ ที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๑๖ กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่กลับเข้ารับราชการใหม่ก่อนวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ไม่สามารถนับเวลาราชการต่อเนื่องได้ ผู้ร้องยื่นฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ ต่อศาลปกครองกลางในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๐๒/๒๕๖๐ กรณีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดในการนับเวลาราชการในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายให้แก่ผู้ร้อง ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างการพิจารณา

ต่อมาผู้ถูกร้องที่ ๒ มีหนังสือแจ้งผลการวินิจฉัยให้ผู้ร้องทราบว่าการให้สิทธิข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่บรรจุก่อนวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ สามารถนับเวลาราชการเดิมจากที่รับราชการทหารมานับต่อเนื่องกับเวลาราชการใหม่ได้นั้น จะต้องดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อกำหนดให้ข้าราชการที่กลับเข้ารับราชการใหม่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ มีผลใช้บังคับ เพื่อให้สามารถนับเวลาราชการต่อเนื่องได้ ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้มีข้อเสนอแนะไปยังกระทรวงมหาดไทย ผู้รักษาการตามกฎหมาย

ผู้ร้องติดตามขอทราบผลการดำเนินการหลายครั้งและขอให้แจ้งต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเพื่อดำเนินการกรณีที่กระทรวงมหาดไทยไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของผู้ถูกร้องที่ ๒ ต่อมาผู้ร้องได้รับทราบผลการวินิจฉัยของผู้ถูกร้องที่ ๒ ว่าข้อเสนอแนะการขอให้นับเวลาราชการต่อเนื่องเป็นเพียงคำแนะนำ ไม่ได้มีลักษณะบังคับให้หน่วยงานต้องปฏิบัติตาม และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มิได้บัญญัติให้อำนาจผู้ตรวจการแผ่นดินส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้ จากนั้นผู้ร้องยื่นฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๒ ต่อศาลปกครองกลางในคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๓/๒๕๖๒ กรณีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างการพิจารณา

นอกจากนี้องค์การบริหารส่วนตำบลวังขอนขว้างโดยผู้ร้อง ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (ผู้ถูกร้องที่ ๓) พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการนับเวลาราชการต่อเนื่องเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญของผู้ร้อง ผู้ร้องได้รับทราบผลการพิจารณาว่าข้อเท็จจริงที่ขอหารือมีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล โดยมีประเด็นแห่งคดีเกี่ยวเนื่องกับประเด็นที่หารือ และเป็นประเด็นเดียวกับข้อหารือที่เคยให้ความเห็นไว้แล้ว จึงไม่อาจรับเรื่องที่ขอหารือได้

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

(๑) พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๑๖ ข้อขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๖ และ มาตรา ๒๗

(๒) การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่ไม่นับเวลาราชการต่อเนื่องเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และละเลยต่อหน้าที่ไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของผู้ถูกร้องที่ ๒ เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

(๓) การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๒ ที่ละเลยต่อหน้าที่ไม่ส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการกรณีที่กระทรวงมหาดไทยไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของผู้ถูกร้องที่ ๒ เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

(๔) การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๓ ที่ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าและไม่รับเรื่องที่ผู้ร้องขอหารือการนับเวลาราชการต่อเนื่องเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญไว้พิจารณาเป็นการกระทำที่ขัดต่อแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

- ๔ -

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” มาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจอรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...” และมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๔๗ ผู้ใดถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ถ้าผู้นั้นเห็นว่า การละเมิดนั้นเป็นผลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน และให้ผู้ตรวจการแผ่นดินพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลพร้อมด้วยความเห็นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้องจากผู้ร้อง โดยให้ผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องทราบภายในสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่ง หรือไม่ยื่นคำร้องภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ผู้ถูกละเมิดมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลได้” และวรรคสี่ บัญญัติว่า

“ให้นำความในมาตรา ๔๖ วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับแก่การยื่นและการพิจารณาคำร้องตามมาตรานี้ด้วยโดยอนุโลม”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าตนถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพจากการใช้บังคับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๑๖ ที่บัญญัติให้การนับเวลาราชการของผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ ก่อนวันที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ใช้บังคับ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ก่อนที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ผู้ร้องจึงขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๗ ที่มีหลักเกณฑ์ว่าผู้จะมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้นั้น จะต้องเป็นบุคคลที่ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเป็นผลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและให้ผู้ตรวจการแผ่นดินพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลพร้อมด้วยความเห็นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้องจากผู้ร้อง ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องหรือไม่ยื่นคำร้องภายในกำหนดเวลา ผู้ถูกละเมิดมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาล และการละเมิดดังกล่าวต้องไม่ใช่กรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ซึ่งแม้ข้อเท็จจริงตามคำร้องปรากฏว่าผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินแล้ว แต่เป็นกรณีการยื่นคำร้องเพื่อขอให้ผู้ตรวจการแผ่นดินเสนอแนะไปยังกระทรวงมหาดไทยและแจ้งให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเพื่อดำเนินการกรณีที่กระทรวงมหาดไทยไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะเรื่องให้ผู้ร้องขอให้นับเวลาราชการต่อเนื่องซึ่งเป็นคนละกรณีกับการยื่นตามคำร้องนี้ จึงเป็นการยื่นคำร้องที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ นอกจากนี้ข้อเท็จจริงตามคำร้องปรากฏว่าผู้ร้องยื่นฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นคดีต่อศาลปกครองกลางในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๐๒/๒๕๖๐ กรณีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดในการนับเวลาราชการในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายให้แก่ผู้ร้อง ซึ่งปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างการพิจารณา จึงเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น

- ๖ -

ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

ส่วนที่ผู้ร้องขอให้พิจารณาวินิจฉัยการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกร้องทั้งสามว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ นั้น เห็นว่าการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ที่จะยื่นคำร้องได้ ต้องเป็นผู้ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้เนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ซึ่งข้อเท็จจริงตามคำร้องไม่ปรากฏว่าผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินขอให้พิจารณาวินิจฉัยการกระทำดังกล่าวของผู้ถูกร้องทั้งสามตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ นอกจากนี้ข้อเท็จจริงตามคำร้องปรากฏว่าผู้ร้องยื่นฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๐๒/๒๕๖๐ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๓/๒๕๖๒ ต่อศาลปกครองกลาง กรณีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างการพิจารณา จึงเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้นผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๗ -

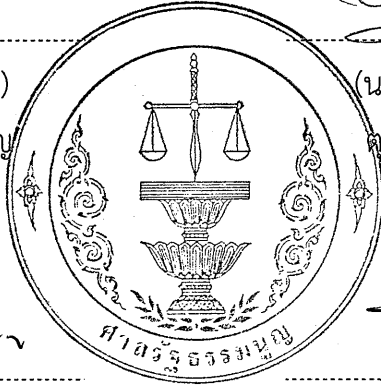
(คำสั่งที่ ๓๗/๒๕๖๓)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุพห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจिरินดี ทหวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนattel เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ